

Jo Beverley
**NEUROZENÁ
HRABĚNKA**

To Beverley

NEUROZENÁ HRABĚNKA

2013

Copyright © 2011 by Jo Beverley
Translation © 2013 by Karolina Slámová
Cover design © 2000, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena či přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu AN UNLIKELY COUNTESS,
vydaného nakladatelstvím Signet, New York 2011,

přeložila Karolina Slámová

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Hana Bončková

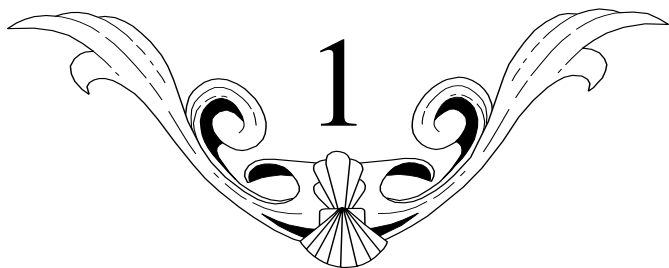
Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2013

ISBN 978-80-7303-843-4

Northallerton, Yorkshire
Březen 1765

Byl opilý, ale ne natolik, že by neviděl, co se děje na matně osvětlené ulici. Přímo před sebou spatřil dva násilníky útočící na jakousi ženu.

Catesby Burgoyne se zazubil, tasil meč a s bojovým výkřikem se vrhl vpřed. Pobudové se k němu prudce otočili, oči vytřeštěné zděšením. Nato se dali na útěk.

Cate se potácivě zastavil a zamával mečem. „Vraťte se!“ rozkřikl se. „Jen se vraťte, vy neřádi. Dám vám co proto!“

Místo odpovědi k němu dolehla jen ozvěna vzdalujících se kroků.

„K čertu s vámi,“ zamumlal. „Zrovna mám sto chutí někoho zapíchnout.“

Kdosi se za ním zhluboka nadechl. Cate se otočil a znovu pozvedl meč. O domovní zeď se však opírala jen žena, kterou zachránil před lupiči.

Úzkou uličku osvětlovaly pouze dvě malé lucerny na domě a v jejich chabé záři zahlédl bledou tvář lemovanou rozpuštěnými světlými vlasy. Neznámá měla na sobě tmavé šaty, upnuté až ke krku. Ty, na rozdíl od účesu, působily spořádaně. Ale co by spořádaná žena pohledávala v tuhle noční hodinu sama na ulici?

Zastrčil meč zpět do pochvy. „Nejspíš svoji živnost provozuješ teprve krátce, vid', zlato? Jinak by ses oblékala trochu

svůdněji.“ Kam se, po čertech, poděly jeho způsoby? Proč ta neomalenost? Jen proto, že mluví s prostitutkou a má zrovna teď vztek na celý svět?

Zdvořile se uklonil. „Catesby Burgoyne, madam, k vašim službám. Smím vás doprovodit tam, kam máte namířeno?“

Mlčky zavrtěla hlavou.

Přistoupil blíž, aby si ji důkladněji prohlédl. Chtěla couvnout, ale kamenná zeď jí v tom zabránila.

„Prosím...“ zašeptala. Útlou rukou si přitáhla k hrudi tmavý pléd.

Cate zauvažoval, co říct, aby ji uklidnil, když vtom se otevřely dveře a ulicí se rozezněl hlas se silným yorkshirským přízvukem: „Co se tady děje?“

Na prahu stál menší podsaditý muž se svíčkou v ruce. Žena se rychle odvrátila, aby skryla tvář.

Že by si chtěla uchránit pověst?

„Tady dámu napadli pobudové, pane,“ řekl Cate a pokusil se o střízlivý tón. „Už jsou pryč a já ji doprovodím domů.“

Muž pochybovačně zamžoural, ale zjevně nestál o žádné potíže. Možná k tomu dopomohl i Cateův aristokraticky povýšený tón. „Tak dobrou noc,“ houkl a zavřel dveře.

Cate se obrátil zpět k neznámé. Ještě stále na něj vylekaně civěla, ale alespoň se jí mezitím vrátila řeč.

„Dlužím vám poděkování, pane Burgoyne,“ vydechla. „Ale nerada bych vás už déle zdržovala.“

Její mluva svědčí o dobrém vychování. Nemá na ruce snubní prsten. Kde má otce nebo bratra, že připustí, aby se v noci potulovala ulicemi?

„Možná nejsem zrovna dokonalý gentleman, madam, ale nemohu přece nechat dámu jít v noci domů samotnou.“

„Bydlím jen kousek odtud...“

„Pak mě to tolik nezdrží.“

Pokynul jí, aby vykročila. Vydával rozkazy vojákům uprostřed bitevní vřavy. Snad tedy dokáže přimět ženu, aby ho uposlechla. Neznámá kupodivu udělala pár kroků, ve tváři ostražitý výraz.

Nebo hněv?

Zajímavé. Cate se ji navzdory přítmi snažil důkladně zhodnotit pohledem. Její vzhled dokázal posoudit jen stěží, ale zdálo se, že se jí v očích zračí... roztrpčení. Ano, to je ono. Roztrpčení. Dá se pochopit, že vůči němu pocituje nedůvěru, ale proč by na něj, probůh, měla mít vztek? Pomalu se loudala ulicí, ale Cate se nedal jen tak odbyť.

„Kde bydlíte, madam?“

Přidala do kroku, jako by mu chtěla uniknout. Z celého jejího vyhublého těla jako by vyzařovala nelibost a zášť.

Přizpůsobil se jejímu tempu. „Není právě rozumné vycházet tak pozdě večer sama ven, madam.“

„Chtěla jsem se projít.“

„Mám spoustu času. Pokud toužíte po vycházce, rád vás doprovodím, kam budete chtít.“

Žena se ještě víc naježila, což ho lehce pobavilo. Tohle rozptýlení mu přijde ohromně vhod, tím spíš, že má za sebou tak nepříjemný den.

Došli na hlavní ulici. Kromě nich nebylo venku ani živáčka, ale ulici lemovaly hostince, jejichž majitelé doufali v nějaké pozdní návštěvníky. Po dlažbě zahrčela kola kočáru. Vůz zabočil ke Zlatému lvu, nejlepšímu hostinci ve městě.

Nalevo od něj stála krčma U Královniny hlavy, špinavá putyka, kde se Cate marně pokoušel zapít své stesky. Pak vyšel ven, aby si provětral hlavu na čerstvém vzduchu, ale březnové povětrí tady v Yorkshiru se dokáže dostat člověku pod kůži. A další dostavník do Londýna vyjíždí až nazítří brzy ráno. Musí se na noc někde ubytovat, ale může si dovolit jen postel ve společném pokoji.

Žena se zastavila.

„Snad jste nezapomněla, kde bydlíte, madam?“ protáhl.

Prudce se k němu obrátila. „A co vy, pane? Proč se v noci potulujete po ulicích?“

„Muži to mají povoleno, madam. Zvláště když nosí meč a umějí s ním zacházet.“

„Muži smějí všechno, zatímco my ženy nemáme vůbec žádná práva.“

Ach tak. „A kterýpak muž vám tolik ukřivdil? Umím to se zbraněmi docela dobře.“

Krátce se zasmála. „Mého bratra byste na souboj nevyzval.“

„Nebojoval by snad?“

„Leda tak u soudu. Je to právník.“

„To bývají ti největší neřádi.“

Opakoval jen běžně užívaný posměšek, ale žena přisvědčila: „Je to neřád, to rozhodně ano.“

Co jí ten mizera asi provedl? Mohl by ji Cate pomstít? S bitvami sice skoncoval, ale trochu krveprolití by tedy rozhodně uvítal.

„Jak se jmenuje a kde bydlí?“ naléhal.

„Nebudte směšný.“

„Jestli máte pořád tak nabroušený jazyk, možná má dobrý důvod k tomu, aby se choval tak, jak se chová.“

„Taky byste mu řekl své, kdyby... *Och!*“ Její zvolání bylo výrazem čistého zoufalství. „Jste muž, takže nejspíš budete trvat na tom, aby bylo po vašem. No dobrá.“

Znovu vykročila a po chvíli zabočila do úzké uličky s dvěma řadami malých domků. Zastavila se u čtvrtých dveří. „Dobrou noc, pane.“

Řekla to nazlobeně, ale tiše. Nechce tedy upoutat pozornost sousedů. Až na slabý pruh světla, který unikal zpod dvojích okenic, byla v uličce tma, ale Cate usoudil, že ženin domek má v každém patře jen dvě místnosti. Soudě podle jejích způsobů a mluvy nejspíš dříve žila v docela jiných poměrech a teď na ni podle všeho dolehly zlé časy.

„Je váš bratr tam uvnitř?“ zeptal se tiše.

„Chvála bohu ne.“

„Vrátí se brzy?“

„*Sem?* Aron?“ Zasmála se, ale vzápětí si zakryla ústa dlaní.

Něco tady nehraje a Cate měl vždycky potřebu pomáhat těm, kteří se ocitli v nouzi.

„Jestli mě pozvete dál, madam, snad bych vám mohl poradit.“

„*Pozvat vás dál?*“ Spěšně se rozhlédla, zda je někdo neslyší. „Odejděte.“

„Nehodlám vás znásilnit. Soudím, že potřebujete pomoc, ale nemůžeme přece vaši situaci probírat tady venku.“

„Nebudeme ji probírat nikde. Odejděte, nebo budu křičet.“

„Vážně?“

Dopáleně sykla. „Vy mizerný, opilý...“

Opodál se otevřely dveře. „Kdjeto? Cose totajděj?“

Starý muž mluvil s tak silným přízvukem, že mu Cate sotva rozuměl, a to se v Yorkshiru narodil. Význam jeho slov byl ovšem nabíledni.

Odstrčil petlici a zatlačil ženu do dveří. Pak sklonil hlavu, aby nenarazil do trámu, a vešel za ní. Zatímco oba nehnutě naslouchali, Cate vdechl svěží vůni. Navzdory nuzným poměrům si dala tu práci, aby měla své šaty provoněné bylinami.

Ozvalo se psí zaskučení.

Cate se otočil, aby se postavil dalšímu nebezpečí, ale na prahu zadního pokoje, osvětleného svíčkami, stál jen malý kokršpaněl. Bylo těžké rozpoznat, v jakém je zvíře rozpoložení, ale když se pes chystá zaútočit, jistě při tom nekňučí.

Žena se protáhla kolem Catea a spěchala k psíkovi. „Už jsem tady, Toby.“ Podrbala ho za uchem a zvíře radostně zavrtělo ocasem.

Když pak oba zamířili do kuchyně, Cate je následoval. Instinktivně se sklonil, aby bez úhony prošel dveřmi. Podlahu v předním pokoji tvořila udusaná hlína a místnost prostupovalo vlhko. Stálo v ní všehovšudy jedno křeslo.

Bylo snad potřeba všechen ostatní nábytek prodat?

Jaký osud asi neznámou postihl?

Nahlédl do kuchyně. Stála proti němu a v hubené ruce pevně třímala nůž. Byl to jen kuchyňský nůž s krátkou čepelí, ale jeho ostří by stačilo k pořádnému zranění.

Psík znovu ustrašeně zaskučel, ale na ženu se zbraní v ruce, odhodlaným výrazem ve tváři a světlými vlasy, které majestátně zářily ve světle svíček, byl vskutku úchvatný pohled.

Cate zdvihl obě ruce. „Nechci vám ublížit, madam. Máte mé slovo.“

„Proč bych vám měla věřit? Odejděte. Ihned.“

„Proč?“ zeptal se a rozhlédl se po místnosti.

Čadící lojová svíčka skýtala jen skrovné světlo, jež ale stačilo na to, aby odhalilo nuzné poměry. V malé kuchyni bylo chladno, tak jako v celém domě, a oheň v krbu již podle všeho dávno vyhasl. Nikde nezahlédl žádné jídlo.

Veškerý nábytek tvořil stůl, dvě židle a jednoduchá skříňka s laciným nádobím. Vedle prostých keramických nádob však spatřil pár kousků hezkého porcelánu a skla. Že by pozůstatky dřívějšího života, který dokazovala i její vybraná mluva a hrdé vystupování?

Čím to, že se tahle kráska ocitla sama a v tak bídnych poměrech? Proč má na sobě tak ošumělý oděv, a ještě k tomu černý? A na ramenou ošklivý hnědý pléd?

Vyšla snad přece jen v noci do ulic proto, aby si tím jediným možným způsobem vydělala pár pencí?

Její vyhublá postava svědčila o tom, že hladoví, ale tvář nesla rysy římské bohyně – vysoké čelo, dlouhý rovný nos, dokonale tvarovaná ústa a hranatá brada. Nepařila mezi typické krasavičky, které bývají středem pozornosti v tanečních sálech, ale čímsi Catea uchvátila.

„Odejďte!“ vyzvala ho znovu, ale z hlasu se jí vytratila rozhodnost. Znovu se ozvalo bojácné zakňučení, psík se mezitím skryl své paní pod sukni.

Cateovi došlo, že ji možná zneklidňuje jeho vysoká postava, proto usedl na židli a položil ruce na stůl. Pohlédl jí do očí. „Obdivuji vaši kuráž, madam,“ řekl pevně, „ale nehodlám se nechat zastrašit. Kdybyste se se mnou chtěla pustit do křížku, utřím sotva škrábnutí. Raději si sedněte a povězte mi, co se vám přihodilo.“

Žena se pokusila zachovat neoblomný výraz, ale viditelně se jí roztráslly rty.

Propána.

Cate rychle vytáhl z kapsy polní láhev a postavil ji na stůl. „Lokněte si.“

„Co je to?“

„Něco na povzbuzení.“

„Jakže?“

„Gin.“

„Gin!“

„Copak jste ho nikdy neochutnala? Dokáže zaplašit chmury.“

Sevřela nůž pevněji. Cate se začal znepokojeně zvedat, ale ona nůž jediným rozmáchnutím zabodla oběma rukama do rozviklaného stolu.“

„No tohle,“ vydechl uznale. „Sedněte si, prosím, dáme si trochu ginu a povíte mi, co vás trápí.“

„Vy už jste, myslím, pil dost, pane.“

„Ještě jsem se nezpil do němoty. Vidím, že máte skleničky. Můžeme si tedy připít na úrovni.“

Náhle se rozesmála. Byl to podivný smích, ale zdálo se, jako by se uvolnila. Shrnula si z tváře zplihlé vlasy, sáhla na polici pro dvě číše a rázně je postavila na stůl. Pak znovu přistoupila ke skříni, otevřela její spodní dvířka, vytáhla láhev a vrátila se s ní ke stolu.

„Brandy,“ prohodila. „Matčina zásoba pro léčebné účely. Přinesu vodu.“

„Je škoda ji ředit.“ Cate se natáhl pro láhev a otevřel ji. „Vaše matka už šla spát?“

„Matka zemřela.“

„Přijměte mou soustrast.“

„Jsou to už čtyři měsíce.“

Cate si v duchu spílal, že má mysl omámenou alkoholem. To málo, co se o ní zatím dozvěděl, si stále nedokázal v hlavě poskládat v nějaký smysluplný celek.

Usedla naproti němu a hrdě se napřímila.

„Tak mi trochu nalijte.“

Při pohledu na nůž, který mezi nimi trčel ve stole, napadla Catea jakási neurčitá souvislost s Damoklovým mečem.

Přičichl k brandy. Podle všeho dost laciná, ale doufal, že se dá pít. Nalil trochu do jedné číše a přistrčil ji k ženě. Poté obsloužil stejným dílem i sebe. Normálně by si dal víc, ale i takhle malým množstvím by ji mohl snadno opít, což rozhodně nemá v úmyslu. Chce jí jen rozvázat jazyk.

A poté sevřít v náručí?

Ne, na nic takového teď nemůže mít ani pomyšlení, ale pokud to bude v jeho moci, rád jí pomůže.

Kokršpaněl se mu objevil u nohou a znovu zakňučel. Teď pro změnu proto, aby si vynutil jeho pozornost.

„Zmiz, zbabělče.“

„Nebudte na něj tak hrubý,“ ozvala se. „Pojď ke mně, Toby.“

Psík se odšoural a Cate si až nyní všiml, že zvířeti chybí zadní nožka. K čertu, žena v nouzi a ještě k tomu chromý pes – i když k téhle bohyni by se víc hodil sokol. Pozvedl číši a napil se. Až příliš dobře si uvědomoval, že by mě odejít dřív, než se nechá unést city.

Usrkla a ušklíbla se. Pak ale znovu upila. Žena, která dychtí po nových zkušenostech. Další důvod, proč se před ní mít na pozoru.

„Prozradíte mi své jméno, madam?“

„Ne.“

„Já jsem vám své řekl.“

„Pak jsem ho zapomněla.“

Cate zaváhal, protože Keynings, rodinné sídlo Burgoyneových, bylo vzdálené sotva dvacet mil, ale jako vždy vsadil na upřímnost.

„Catesby Burgoyne, k vašim službám.“

Žena sevřela sklenici v obou dlaních, jako by se chtěla zahřát. „Catesby,“ opakovala, „to zní dost zvláště.“

„Je to matčino rodové jméno. Mezi naše předky patřil Robert Catesby, který vedl Spiknutí střelného prachu, když chtěli papeženci vyhodit do vzduchu Jakuba Prvního i s jeho parlamentem.“

„Jednalo se o tu událost s Guy Fawkesem? To vám matka předala podivné dědictví.“

„Taky si to často říkám, ale jméno Catesby podle ní symbolizuje člověka, který se pevně drží svých zásad.“

„Takže jste papeženec?“

„Ne, a nepatří k nim ani moje matka, ani její rodiče či prarodiče.“

Zacukalo jí v koutcích úst a zpod těžkých víček problýskl náznak pobavení. Další nástraha. Vlastně hned dvě. Smysl pro humor a krásné oči. Smála by se během vášnivých okamžiků, jichž byly příslibem? To má u dam velmi rád.

Pozvedl číši. „A co vaše jméno – má také nějakou morbidní souvislost? Třeba Judita, která utála hlavu dobyvačnému Holoferneovi? Nebo Boadicea, jež vedla svou armádu proti Římanům?“

Jen se mlčky usmála.

„Nechcete mi je povědět? Pak tedy pro mě budete Hera.“

„Diova manželka?“

„Královna bohů.“

„Tou byla jen díky manželství s vládcem Olympu. Dala bych raději přednost Juditě, ta jednala sama za sebe.“

„Existuje muž, kterému byste chtěla utnout hlavu?“

Místo odpovědi usrkla brandy, ale zamyšleně se zahleděla na nůž a všechen humor jí vyprchal z tváře.

„Co třeba váš bratr? Právník a – hazardní hráč?“

Znepokojeně na něj pohlédla. „Jak vás to napadlo?“

„Jinak by nežil v nouzi.“

„Aron nežije v nouzi.“

„V tom případě je to pořádný necita.“

Znovu usrkla brandy. V číši už zbývalo jen na dně, ale nápoj jí zatím nerozvázal jazyk. Trochu jí dolil a vyprázdnil svůj pohár.

„Taky mám bratra,“ prohodil, aby ji pobídl, „ale ten se chová naprosto vzorně. Je to dobrý syn, pozorný manžel a milující a přitom zásadový otec.“

„Tak to máte štěstí.“

„To jistě ano.“

Tázavě naklonila hlavu. „Není, kým se zdá?“

„Ale ano, je.“

„Jenže vám se to příčí. Protože vy sám takový nejste?“

Je ostrá jako břitva, ale o to větší obdiv v něm probouzí.

„A co váš bratr?“ naléhal. „Jak se může dívat na to, v jakých poměrech žijete? Zjevně jste poznala něco lepšího.“

„Bratr přesně neví, jak žiju. Vůbec mě nenavštěvuje. Neviděli jsme se od matčiny smrti, a předtím jsme žily s matkou jinde.“

Upila brandy a zadívala se, jak se nápoj zaleskl ve světle svíčky. „Taky jsem si myslela, že je to dobrý syn a bratr.“

Brandy konečně začínala zabírat. Cate si matně vybavil, kdy se rozpovídal po tak malém množství. To už je hodně, hodně dávno.

„Jak dlouho jste si to myslela?“ pobízel ji dál.

„Až do včerejška. Včera jsem ještě stále doufala. A dnes mi od něho přišel dopis.“ Pohlédla na rozložený list papíru na stole. „Aron ho poslal po kurýrovi. Nejspíš mi chtěl ušetřit vydání za poštu, ale dostala jsem ho pozdě večer. A večer se všechno jeví ještě horší.“

„Co píše?“

„Že s ohledem na odpovědnost, jež souvisí s jeho chystaným sňatkem, nemůže zvýšit částku, kterou mi posílá.“

„To zní vcelku logicky.“

„Opravdu?“ Pevně mu pohlédla do očí. „Posílá mi tři guineje měsíčně.“

„To je dost málo,“ souhlasil.

„A jedním dechem popisuje hezký dům, který si hodlá pořídit, a kočár se spřežením pro svou budoucí ženu.“

„Ach tak.“

Postavila sklenici s brandy na stůl tak rázně, až nápoj vystříkl. „Dlužím mi slušný život. Dlužím mi ho. Dlužil by ho i matce, kdyby byla naživu. Všechno, co teď má, i to, kým se stal, je výsledkem našeho desetiletého odříkání. Celých deset let jsme se uskrovňovaly, jak se jen dalo, a někdy nám scházely i ty nejnutnější věci.“

Cate uchváceně naslouchal jejímu rozhorlenému výlevu.

Trpce rozhodila rukama. „Podívejte se, jak *bydlím*. Kdysi jsme měli hezký domov, ale... Stěhovaly jsme se do stále skromnějších a skromnějších příbytků, jen abychom ho podpořily. Moje drahá matka zemřela v chudobě. Všechno jen proto, aby můj bratr mohl vystudovat a získat výnosné postavení. A zajistit pak matce důstojný život v pohodlí. A pro mě zajistit vhodného manžela.“

„A jak se věci mají teď?“

„Teď jen rozhazuje peníze a já prý mám počkat.“

„Šla jste dnes večer za ním?“

„Bydlí v Darlingtonu.“ Polkla další doušek brandy. Zdálo se, že jí zachutnala. „Když jsem si přečetla jeho dopis, nemohla jsem uvěřit svým očím – mám prý čekat, čekat, čekat. Tady jsem původně měla zůstat jen krátce. Jen pár týdnů po matčině smrti, dokud se Aron nezavede ve své profesi. Bude si brát ženu s vel-

kým věnem. Proč mám tedy čekat? Naprosto mě to šokovalo. A pak jsem dostala vztek. Obrovský vztek. Cítila jsem se... Jako se cítím teď po té brandy.“ Upřeně se zahleděla na nůž, jako by si představovala, k čemu by ho nejráději použila.

Proklatě. Muselo ji to zdrtit, to ano, ba dokonce dohnat k slzám, ale kde se v ní bere takový hněv? Vypravilo se mu, s jakou vervou zarazila nůž do stolu. Mohla by se ještě dostat do ústavu pro choromyslné. Nebo skončit na šibenici.

„Ale proč jste šla ven? Co jste měla v úmyslu?“

Zmateně na něj pohlédla. „V úmyslu? Jednoduše jsem nemohla zůstat v domě. Všechno tady na mě padalo. Vzpomněla jsem si, jak matce celou dobu sliboval, že se o ni postará, jak nad jejím hrobem proléval slzy, že konečně dosáhl postavení, ale ona už z něj nebude mít prospěch. Zčásti byla na vině i matka. Vždycky doufala jen v nejlepší, dokonce i když...“

Cate jí dolil ještě trochu brandy a v duchu zalitoval, že nedokončila větu. Tahle nešťastná záležitost má tedy hlubší kořeny. Co za tím asi vězí?

„Byl vždycky vděčný za pár drobných navíc, které se nám podařilo uškodlit,“ pokračovala, „ale nikdy si neuvědomoval, čím jsou vykoupeny. Když se objevil doma, matka trvala na tom, abychom si před ním vzaly na sebe své nejlepší šaty, a čaj jsme pili z těch několika kousků drahého porcelánu. Tehdy jsme ještě měly i hezký nábytek, ale ten jsem musela prodat, abych měla z čeho zaplatit pohřeb. Musela jsem matce slíbit, že ho nebude platit Aron. Ten prý coby začínající právník potřebuje každou penci.“

„Pak možná opravdu není na vině jen on sám.“

„Kéž by měl aspoň trochu soudnosti, kéž by neviděl jen svůj vlastní zájem... Ale nevěděla jsem, že je takový sobec. Když jsem si přečetla jeho dopis, bylo toho na mě příliš. Potřebovala jsem na čerstvý vzduch. Vyšla jsem ven a jen tak se procházela po ulici...“

„A pak vás přepadli...“

„Ano.“

Její rozhorlení ochablo. Namočila vyhublý prst do rozlité brandy a opisovala vzorek dřeva na stole. Všiml si, že má zlo-

mený nehet a její ruka nese stopy tvrdé práce. Tři guineje za měsíc. Z toho zaplatí nájem, koupí si otop a jídlo, ale na nic jiného jí už nezbývá.

„Co teď hodláte podniknout?“

„Podniknout?“ Narovнала se. „Napíšu bratrovi znovu. Až doteď jsem se dopouštěla stejné chyby jako matka a zdráhala se mu povědět, jak se věci mají, ale teď to konečně musí pochopit.“

„A co když si nedá říct?“

„Bude muset.“

Podle všeho si tím není tak jistá, jak se snaží předstírat, usoudil Cate. Musí přece dobře vědět, že v téhle válce nemá k dispozici žádnou zbraň. Co oči nevidí, to srdce nebolí, a pokud na ni její bratr odmítne brát ohled, bude jeho sestra nadosmrť třit bídu s nouzí.

Ta kurážná mladá dáma ho čímsi natolik uchvátila, že jí zatonoužil zajistit mnohem lepší postavení. Co jí ale může nabídnout? Sám nemá žádné živobytí. Musel na pokyn nadřízených prodat svou hodnost u armády a nemůže se tam vrátit zpět. Ani v dalších svých počinech neměl valný úspěch.

Bratr by mu možná vyplácel apanáž, nebýt toho, že si před pár hodinami málem vjeli do vlasů. Tím si cestu do Keyningsu jednou provždy zavřel.

Teď už mu zbývá jen jediná možnost – musí si najít zámožnou ženu. Těžko může pomýšlet na dívku stejného společenského postavení, ale coby mladší syn hraběte by snad mohl zaimponovat třeba rodině bohatého obchodníka.

Heře ovšem nemá co nabídnout.

„Nebyla byste na tom lépe jako guvernanka nebo společnice?“ navrhl.

„Jako *služebná*? To nepřipadá v úvahu. Domůžu se svých práv. Chci se vdát a vést svou vlastní domácnost.“

„Jste jako královna Boadicea,“ ušklíbl se. „Vedla své vojsko proti Římanům – a zaplatila za to životem, stejně jako většina jejich lidí.“

„Takové nebezpečí mi myslím nehrozí, pane Burgoyne.“

„Taky doufám. Ale jistě víte, že svět není příliš nakloněn různým ženám, ať jsou jejich nároky sebevíc oprávněné.“ Cate dopil

brandy a vstal. „Mrzí mě, v jaké jste situaci, madam, ale bohužel pro vás nemohu nic udělat.“

Když se vzápětí také postavila, musela se zachytit opěradla židle. „To ani nečekám, pane Burgoyne. Děkuji vám, že jste zahnal ty pobudy, a přeji vám hodně štěstí.“

Připadala mu nesmírně osamělá. Náhle ho napadlo, jak by jí přece jen mohl alespoň trochu pomoci. Vytáhl z kapsy dva šilinky.

„Mám u sebe peníze jen na cestu do Londýna a trochu skromného jídla a ubytování, ale pokud mě tady necháte přespat, zaplatím vám. Budu mít více soukromí než v hostinci, kde se to navíc může hemžit blechami. A vám se určitě hodí něco na přilepšenou.“

Zahleděla se na šilinky a bezděčně si olízla rty. Ani pro něj to není zanedbatelný obnos, ale nějaké peníze nechal v Londýně a má celkem dost možností, jak si vydělat na živobytí. Pro ženu je to v tomto ohledu mnohem obtížnější.

„Co kdyby se to někdo dozvěděl? Zničilo by mi to pověst.“

O pověst by mohla snadno přijít už jen díky těm svým smyslným rtům, kdyby nebyl gentleman. Proklatě, neměla by žít jen tak sama, bez ochránce. Snad by měl vyhledat jejího bratra...

Nesmysl. Vždyť nezná jeho příjmení ani přesnou adresu, a navíc nemá žádné prostředky, jak ho přinutit, aby konal svou povinnost. Mimoto, nestojí přece o žádné potíže.

„Slibuji, že odejdu velmi časně a dám pozor, aby mě nikdo nezahlédl,“ řekl.

Váhavě se kousla do rtu, ale trocha brandy dokáže zlomit pevné zásady.

„Tak dobře.“ Vzala svíčku. „Můžete přespat v matčině posteli. Škoda, že jsem nevyvětrala příkrývky.“

„Nemám žádné velké nároky.“

Než Cate vyšel z kuchyně, popadl rukojeť nože a zatáhl. Jeho hostitelka poodstoupila, v očích vylekaný výraz. On ale nůž jednoduše vyprostil a položil na stůl.

„Vezměte si z toho poučení, Hero. Měla byste s tím nejspíš problém. Když už jednáte v hněvu, dejte pozor, abyste si pak poradila s následky.“

Roztrpčeně se otočila a vedla ho nahoru po úzkém strmém schodišti.

Statečná, nepoddajná žena nemá nikdy příliš snadný život.

Když stanuli v uzounké chodbě mezi dvojími dveřmi, cítil, jak se mu v její blízkosti tají dech. Vzápětí naštěstí vzala za kliku napravo a vstoupila dovnitř. K čertu, už je to hodně dávno, co ho nějaká žena takhle neodolatelně přitahovala.

Zapálila téměř vyhořelou svíčku a Cate se rozhlédl po místnosti. Stála v ní jen úzká postel, pro něj zjevně příliš krátká. Rád se s ní ale spokojí.

„Děkuji. Pokud odejdu dřív, než vstanete, přeji vám hodně štěstí, Hero.“

„Já vám taky..., Catesby.“

Mihotavé světlo dvou svíček dodávalo její tváři zvláštní výraz a silně si pohrávalo s jeho smysly.

„Přátelé mi říkají Cate,“ prohodil.

V očích se jí opět mihl náznak pobavení. „Neuvádí vás to do rozpaků?“

„Nezapomeňte, že mám meč a vím, jak ho použít.“

Humorná nálada rázem pohasla. „To vám závidím.“

Tolik by si přál vystlat jí cestu růžemi. Poskytnout jí vše, co ztratila. Kdysi bývala šťastná a uměla se radovat. Před tím, než její rodinu postihla pohroma, která ji o všechno připravila. Přál by jí, aby se mohla znovu bezstarostně smát.

V té věci však pro ni nemůže vůbec nic udělat.

Žena otálela s odchodem. Cate napjatě vyčkával, co má v úmyslu. Napůl doufal a napůl se toho děsil. Cítil, jak v něm narůstá touha, ale z tohoto milostného románu by pro něj koukaly jen potíže a pro ni by to mohla být naprostá zkáza.

Když k němu vzhledla a zadívala se mu do očí, dokázal se jen tak tak ovládnout.

„Políbil byste mě?“

K čertu, Cate. Tohle nedělej.

„Myslel jsem, že ve mně vidíte hrozbu.“

„Jsme pijáčtí kumpáni,“ opáčila a odvrátila se, ale pak na něj znovu upřeně pohlédla. „Ještě jsem se nikdy nelíbala, tak mě napadlo...“

Takovou prosbu přece nelze jen tak odmítnout.

„Muži v Northallertonu jsou učinění blázni.“

Odebral jí z ruky svícen, postavil jej vedle druhé svíčky a vzal její tvář do dlaně. Nejráději by jí zajel prsty do rozpuštěných vlasů, ale vnímal, jak ztuhla napětím, a jeho tak silně poháněla touha, že jí rychle vtisk polibek na rty.

Sevřela mu zápěstí v prstech, ale nebránila se. Až nyní si uvědomil, že by mohla zpanikařit a začít křičet, že ji chce znásilnit. V takovém případě by těžko mohl přijít s nějakým věrohodným vysvětlením.

Nic takového se však nestalo a on jí chtěl dát, oč ho požádala.

Netušil, jak daleko ho nechá zajít, a předpokládal, že to neví ani ona sama, a tak ji políbil znovu. Jemně laskal její ústa v naději, že je rozevře. Váhavě tiskla své rty k jeho.

Mohl by jí pootevřít ústa palcem, ale namísto toho se spokojil s jemnými hrátkami rtů. Cítil, jak se uvolnila, ale nezdálo se, že by chtěla něco víc. Po chvíli jí sklouzl ústy po tváři a tím chtěl polibek ukončit.

Namísto toho ji však bezděčně sevřel v objetí.

V první chvíli ztuhla, ale pak se vyčerpaně schoulila v jeho náruči. Pohládl ji po zádech. Pobouřilo ho, jak je vyhublá a křehká.

Nemůžeš s tím nic udělat, Cate.

Jemně se odtáhl a podepřel ji, aby neztratila rovnováhu.

Zvedla ruku, jako by se chtěla dotknout úst, ale namísto toho si uhladila vlasy. „Děkuji,“ řekla a vyhnula se přitom jeho pohledu.

„Váš první polibek bychom měli oslavit. Zajdu do hostince a přinesu něco k jídlu.“

Zděšeně na něj pohlédla. „Nemůžete chodit tam a zpátky,“ zašeptala. „Lidé v sousedství si všeho všímají.“

„Kdypak jste naposledy něco jedla?“ zeptal se.

„Před pár hodinami.“

„Potřebovala byste trochu přibrat.“

„Máte snad něco proti mému vzhledu, pane Burgoyne?“

Její povznesené způsoby mu připadaly legrační, až na to, že celá ta situace nebyla ani trochu k smíchu.

„Jen bych vám rád pomohl. Povězte mi, jak se jmenujete, a pošlu vám z Londýna peníze.“

Hrdě se napřímila. „To nepřípadá v úvahu. Nepotřebuji od vás žádné milodary. Musí se o mě postarat můj bratr, a věřím, že to udělá.“

„A co když ne?“

„Nějak už to zvládnou, tak jako jsem to zvládala doposud.“

Měl sto chutí ji popadnout za ramena a zatřást jí, aby si dala říct.

„Tak dobrou noc,“ řekl.

„Dobrou noc.“

Navzdory svému odhodlání zaváhala a Cate v duchu přemítal, co si počít, pokud po něm bude chtít víc. Pokud bude chtít vše.

Ona však vzápětí popadla svícen, spěšně vyšla z ložnice a zavřela za sebou dveře.

K čertu s tou její proklatou hrdostí, ale nejspíš je to tak lepší. Má dost problémů i bez ní.

Uhasil svíčku a doufal, že stejně rychle vyhasnou i všechny city, jež v něm roznítily. Tahle půvabná Boadicea není nic pro něj.

Prudence Youlgraveová sfoukla svíčku, aby jí zbytečně neubývalo, ale pak ještě dlouho seděla na okraji postele. Stále v ní doznívala bolest a rozhořčení kvůli bratrově zradě, ale ty pocity nyní překonala konejšivá sladkost polibku.

Věděla, že nic neznamenal, ale zapůsobil jako hojivý balzám. To zvláštní kouzlo mohlo souviset s tím, že se líbala poprvé v životě. Nebo to způsobila brandy. Pokud ano, asi ji začne pít častěji.

To, co možná potřebovala ze všeho nejvíc, bylo hřejivé objetí. Když ji objaly pevné mužské paže a něžně ji hladily po zádech, zaplavil ji silný pocit bezpečí.

Matka ji kdysi brávala do náruče, ale jen dokud byla Prudence malé dítě. Matčina objetí ustala zhruba v době, kdy museli opustit ráj. Matka se tenkrát obrnila proti nepřízni osudu neochvějnou vírou, že se vše v dobré obrátí. Možná měla obavy, že by ji projevy něžnosti oslabily.

Když Prudence o matku pečovala během posledních měsíců jejího života, byla to ona, kdo jí poskytoval oporu a něhu. A po ty čtyři měsíce, jež uplynuly od matčiny smrti, si mohla žít zcela po svém. Najednou získala nezávislost a mohla si dělat, co se jí zachtělo. Věnovala se četbě a trávila čas vycházkami po venkově s vyhlídkou, že už brzy odjede za Aronem do Darlingtonu.

A teď se musí vyrovnat s krutou pravdou. Těžko může mít pocit, že je nezávislá, když se musí spoléhat na Aronovy tři guineje měsíčně. Bez nich by se v tom lepším případě ocitla

v chudobinci. Tam ale neposkytují útočiště těm, kdo by se o sebe dokázali postarat, tak by jí nejspíš našli nějakou podřadnou práci, nebo by skončila na ulici a přežívala tím jediným možným způsobem, jaký se ženám v zoufalé situaci nabízí.

To by Aron jistě nedopustil. Nebo ano? Nevěřila přece ani tomu, že odmítne vyhovět její prosbě.

Zavřela oči, protože cítila, že se jí do nich derou slzy.

Ty má jistě na svědomí brandy. Ráno se probudí s rozbolavělou hlavou, ale rozhodně nelituje těch několika doušků, v nichž našla chvilkovou útěchu. A nelituje toho, co si vyžádala na svém nocležníkovi, ať by se to někomu mohlo zdát sebevíc skandální.

Nikdy si neuvědomila, jak mohou být rty citlivé na dotek. Byl to zvláštní pocit, když lehce pootevřela ústa a jejich dech splynul v jedno. Jako by se v ní náhle začalo probouzet cosi, co se skrývalo kdesi hluboko v jejím nitru.

Chtěla se k němu v té chvíli přitisknout silněji, zatoužila po ještě vroucnějším polibku. Díky bohu, že se včas odtáhl. A pak ji objal a ona poprvé poznala, jaké to je, když ji drží muž v náručí. Ach, jak bylo příjemné oddat se tomu sladkému pocitu bezpečí.

„Bláhová představa,“ zamumlala a její vlastní hlas ji vytrhl ze snění. Zchudlý pijan Catesby Burgoyne jí přece žádné bezpečí nezajistí.

Ta úvaha jí však připomněla její cíl.

Provdá se. Aron jí to dluží. Získá manžela a důstojné postavení ve společnosti, bude vést svou vlastní domácnost a starat se o děti.

A u svého muže najde bezpečí, lásku, polibky a objetí. Musí to být dobrý a uvážlivý člověk, připomněla si, zatímco se chystala na lůžko. Žádný pijan a dobrodruh. Třeba právník jako Aron. Lékař nebo pastor. Nepohrdne ani zámožným obchodníkem.

Co třeba gentleman s venkovským sídlem? Takovým, na jakém kdysi žila...

Ne, nebude se oddávat bláhovým snům. Ty časy už jsou pryč. Naprosto jí stačí spořádaný gentleman z Darlingtonu.

Probudily ji sluneční paprsky, které pronikaly špatně utěsněnými okenicemi. S hrůzou si uvědomila, jak bláznivě se předešlého večera zachovala. Pustila do domu cizího muže. A dovolila mu, aby u ní *zůstal přes noc*. Ta trocha brandy jí musela dočista zatemnit mysl.

Jinak by neudělala ani to další.

Bezděčně si sáhla na rty, ale pak se rychle oblékla a vykoukla na chodbu. Druhé dveře zůstaly otevřené a místnost byla prázdná. Do očí jí vhrkly slzy lítosti.

Hlupačko!

Raději by měla zjistit, co jí ukradl. Nebo zrovna krade? Zezdola k ní dolehly jakési zvuky.

Plížila se po schodech, vyzbrojená dřevěným svícnem, ale po nebezpečném panu Burgoyneovi nebylo vidu ani slechu. Našla jen Tobyho, který radostně vrtěl ocasem.

Jak záhy zjistila, její host jí nic nevzal, ba právě naopak. Na stole ležely dvě mince a vedle nich stříbrná jehlice do nákrčníku ve tvaru dýky. Vzala šperk do ruky a natočila jej ke světlu.

Pečlivě si ho prohlížela, jako by jí mohl prozradit něco o svém majiteli. Vyčetla z něj však jen to, že Catesby Burgoyne si nejspíš libuje v násilí. Možná by se na něj měla zlobit, že jí tu věc nechal, přestože odmítla jeho milodary, ale namísto toho šperk pevně sevřela v dlani – jako by se jednalo o dar z lásky.

To, že se ocitl na mizině, o něm nevyovídá nic dobrého. Nejspíš je to lehkovážný floutek a hazardní hráč, ale... vědomí, že je pryč a ona ho už nikdy neuvidí, v ní vyvolalo pocit lítosti a... smutku.

Cate Burgoyne.

Podle všeho je povaleč a budižkničemu, ale jeho statná postava každopádně budí respekt. A jak se umí obratně ohánět mečem. Ještě stále se jí tají dech při vzpomínce na to, jak pohotově a kurážně přiskočil, aby ji ochránil před útočníky. A taky při pomyšlení na jeho pohlednou tvář.

Co vlastně činí muže pohledným? Ostře řezané rysy, hezky tvarovaná ústa, protáhlý obličej – ale v jeho případě šlo o něco víc. Působil na ni přitažlivě celou svou osobností, sebedůvěrou, která byla znát v každém jeho gestu.

Tvrdil, že je bez peněz, ale na chudobu zjevně není zvyklý. Měl na sobě drahé oblečení, které nevypadalo nijak obnošeně. Jeho nákrčník lemovala nákladná krajka. Ona sama hodnotu krajky velmi dobře zná, protože kousek po kousku prodala všechnu, kterou s matkou měly. Kdyby tu svou zpeněžil, mohl by cestovat do Londýna velmi pohodlně, ale toho si nejspíš ani není vědom.

Rychle zapudila všechny myšlenky na něj, dala si oba šilinky do kapsy a špendlík schovala do zadní části zásuvky. Pak rozdělala malý oheň, aby postavila vodu. Když posnídala kousek chleba a pampeliškový čaj, vytáhla jeden z posledních listů dopisního papíru, seřízla pero a posadila se, aby znovu napsala Aronovi.

Sotva pečlivě promyslela první větu, zadním vchodem vešla do kuchyně Hetty Larnová. „Nesu vám placky, slečno Youlgraveová.“

Prudence odložila pero. „Děkuji, Hetty.“

„Rádo se stalo, slečno.“

Hetty byla dobrosrdečná mladá žena, která Prudence neustále udivovala svou veselou náturou. Jak se může někdo tak okázale radovat ze života, když žije v chudobě ve White Rose Yardu – tedy v kolonii prostých stavení nazvané Bílá růže? Aron si to místo nejspíš představoval jako řadu domků, po nichž se i v březnu pnou trsy rozkvetlých růží, ale název mu dal hostinec U Bílé růže, na jehož pozemcích se ulička rozkládala.

Hetty bydlela v sousedství s manželem Willem a dvěma malými dětmi, které se teď culily zpoza matčiných sukní. Toby vesele zavrtěl ocasem a přihopsal k nim. Děti si se smíchem klekly na zem a začaly si s ním hrát.

Prudencina matka měla laskavé srdce, ale všude, kde žily, pečlivě udržovala patřičný odstup od sousedů, kteří pocházeli z nižší společenské vrstvy. Prudence samotné to připadalo poněkud nezdvořilé, a když teď zůstala sama, přišlo jí zatěžko se lidem ze sousedství vyhýbat. Za řadou domků ve White Rose Yardu se rozkládal společný dvorek, kde lidé pěstovali zeleninu, chovali slepice a prostranství také sloužilo k sušení prádla.

Přední i zadní vchody zůstávaly za hezkého počasí otevřené a sousedé často jeden za druhým zaskočili.

Hetty Larnová zaklepala den poté, co se Prudence přistěhovala. Takováto zdvořilostní návštěva patřila k zásadám slušnosti, které se dodržovaly i zde.

Hetty přinesla několik čerstvě napečených ovesných placek, které chudým obyvatelům zdejší čtvrti často nahrazovaly pšeničný chléb. Prudence to zaskočilo, ale přijala sousedčin dar s povděkem.

Od toho dne navázala s Hetty přátelský vztah – což by se matce bezpochyby příliš nelíbilo, protože by to pokládala za důkaz společenského úpadku. Svým způsobem se vlastně jednalo o vzájemnou výpomoc. Hetty pro ni pekla ovesné placky a Prudence jí občas pohlídala děti.

Záhy zjistila, že je dost obtížné ty dva něčím na delší chvíli zabavit, a tak ji napadlo, že je bude učit číst a psát. K jejímu překvapení se to dětem líbilo a z malého Willieho se vyklubal velmi bystrý a nadaný chlapec. Hetty byla nadšením celá bez sebe.

Sotva Prudence sáhla pro krabici s podomácku vyrobenými učebními pomůckami, děti přiběhly ke stolu a usadily se na stoličky.

„Ste moc hodná, že je učíte, slečno.“

„A já vám zase vděčím za to, že mi nosíte placky, Hetty. To víte, sama na pečení moc nejsem.“

„Dyť na tom nic není. Jestli chcete, ukážu vám, jak se to dělá.“

Prudence se usmála, aby skryla vnitřní pobouření. Nepotřebuje přece umět péct ovesné placky. Má mnohem lepší vyhlídky.

„A já bych vás mohla naučit číst, Hetty.“

„Mě? Panenko skákavá, slečno, k čemu by mi to bylo? Ale podle mýho by tady dost lidí ocenilo, kdybyste učila i jejich špunty.“

„Myslíte, abych si založila školu?“

Hetty na ni vyjeveně pohlédla. Ale kdyby začala vést školu, bylo by to ještě horší než přijmout místo guvernanky. Dala by tím jasně najevo, že se jednou provždy smířila s údělem neprovdané ženy. A to by znamenalo prohru.

„Myslím, že tady už dlouho nezůstanu,“ odpověděla. „Chtěla jsem tu strávit prvních pár měsíců, kdy držím smutek po matčině smrti, ale brzy se přestěhuji ke svému bratrovi do Darlingtonu.“

„To je škoda, slečno.“

Prudence polkla odpověď a obrátila se ke stolu, aby rozložila abecedu. Vytáhla čtverečky papíru, na nichž bylo vždy jedno písmeno a pod ním malý obrázek. Kromě toho měla připravené i lístky s celými slovy.

Podala každému dítěti čtvereček se slovem. „Vyhledejte písmenka, ze kterých se vaše slovo skládá.“ Položila před ně hnědý hliněný talíř, poprášila ho moukou a vedle připravila klacík velikosti pera. „Až budete hotovi, zkuste slovo napsat do mouky.“

Willie se okamžitě chopil klacíku a napsal slovo „pes“.

Hetty jej zálibně sledovala. „Je to radost, dyž člověk sleduje, jak jim to de, slečno.“

„Jsou to bystré děti.“ Pro malou Sáru to až tolik neplatilo, ale Willie by to jistě dotáhl dost daleko, kdyby se narodil do jiných poměrů.

„Vidíte, ještě sem se vás chtěla zeptat, jestli ste po včerejšku v pořádku,“ nadhodila Hetty.

Prudence ztuhla a pomalu se k ní otočila. „Jak to myslíte?“

„Slyšeli sme, jak starý pan Brown na někoho křikl. Will se podíval ven, ale nikde nikdo. Jenže dneska ráno starý Brown povídal, že se kolem kdosi potloukal a postával u našeho domu. Byl slyšet nějaký podezřelý šepot, jako by měli něco nekalého za lubem.“

„Opravdu?“ naoko se podivila Prudence. „Vloupali se někomu do domu?“

„Co vím, tak ne, slečno, a sem ráda, že vás to nevylekalo. No nic, už musím jít. Některý věci člověk zastane snadněj, dyž se mu ti dva haranti nemotají kolem sukně. Budte tady hodní, Willie a Sáro!“

Na ta slova vyšla ze dveří a Prudence si s úlevou oddechla. Když chvíli předtím usedla k psaní dopisu, nemohla se pořádně soustředit, protože v myšlenkách stále odbíhala k šviháckému Cateu Burgoyneovi, ale to, že mu poskytla nocleh, byl od ní

čirý nerozum. Mohla si tím snadno zničit pověst, což by zmařilo veškeré její naděje.

Posadila se k dětem a v duchu si umínila, že už na něj nebude myslet. Dokončí ten dopis a odešle ho. Aron pochopí, že její stížnosti jsou oprávněné, a navrhne jí, aby po jeho svatbě bydlela u něj v Darlingtonu. A tam si najde vhodného manžela.

Dobrého muže stejného společenského postavení, žádného urozeného rozmařilce typu Catea Burgoynea.

Dva týdny poté, co dopis odeslala, se Prudence smířila s tím, že jej bratr odmítá vzít na vědomí.

Ostatně, říkala si teď, proč vlastně doufala v opak? Míval přece vždycky sklon vyhýbat se svým povinnostem. Kolikrát ho musela pobízet, aby nezanedbával školní úkoly!

Nikdy by ale nevěřila, že odmítne brát v úvahu její tíživou situaci.

Když přijel na matčin pohřeb, musela poslouchat jeho pohrdavé poznámky o jejich domku na Romanby Courtu, jako by to byla její vina, že žily s matkou v tak skromných poměrech. Když se v podobném duchu zmínil o nábytku, na rovinu mu řekla, že všechno, co mělo trochu větší hodnotu, musela prodat, aby zaplatila lékaře.

A co jí tenkrát odpověděl? Že měla lépe hospodařit.

Prudence si dobře uvědomovala, že po něm už tehdy měla žádat víc. Po celou dobu však byla zvyklá na to, že je potřeba „investovat do jeho profese“, jak to říkávala matka, a navíc doufala, že se situace zakrátko obrátí k lepšímu...

Přestěhovala se do White Rose Yardu – na to nejlevnější místo k bydlení, jaké dokázala sehnat, aby tam přečkala první měsíce období smutku, během nichž se Aron zacvičoval ve svém zaměstnání. Pak ji ale znepokojilo Aronovo mlčení.

Toby, který vždy spolehlivě vycítil potíže, zakňučel a vrhl na ni smutný, ustaraný pohled. Nevěděla, jestli měl tak bojácnou povahu i předtím, než se mu přihodila nehoda, při níž přišel o nožku, protože právě v té době se ho ujala. Teď měl ale zjevně sklon obávat se nejhoršího. *Nebude* stejná jako on. Napíše další dopis. S Aronem se vždycky muselo jednat na rovinu. Přípra-

vila si psací potřeby, ale Toby znovu zakňučel a lítostivě na ni pohlédl.

„Máš pravdu. Jaký má smysl, abych se opakovala?“

Jenže co jí teď zbývá? Dál tady živořit s guineou na měsíc, nebo založit školu, kde bude vyučovat základy čtení, psaní a matematiky výměnou za vejce, ovesné placky a zelí.

„Všecko v pořádku, slečno?“ vytrhl ji z úvah Hettin bodrý tón.

Prudence si otřela slzy. „Co tady děláte, Hetty?“ vyjela ostře.

Sousedka sebou trhla. „Jen vám nesu trochu zeleniny od mého táty.“ Držela v ruce velkou hlávkou zelí.

Prudence div neutrousila nevybíravou poznámku o milodarech, ale raději ji polkla. Ostatně, ve své situaci si nemůže dovolit je odmítat.

„Odpusťte, Hetty. Jen jsem byla trochu... rozrušená. Děkuji vám. Jste moc hodná.“

„To nic, slečno. Všecko letos roste jak divé.“ Tázavě naklonila hlavu. „Nechci se nijak vnucovat, slečno, ale opravdu pro vás nemůžu nic udělat?“

„Kdepak jsou děti?“ zamluvila to Prudence.

„Je u mě teď máma. Přinesla to zelí a teď je ráda chvílku ohlídá. Stalo se něco?“

Hrdost Prudence kázala, aby se usmála a odpověděla, že je všechno v pořádku, ale ona najednou neměla sílu dál zastírat, jak se věci mají. „Bratr mi neodpověděl na dopis. Odmítá brát v úvahu, v jaké jsem situaci.“

„Váš bratr? Ten, co bydlí v Darlingtonu?“

„Je právník.“

Jen co to Prudence vyřkla, uvědomila si, že udělala chybu.

Hetty údivem otevřela ústa. „Tak proč ste teda tady?“

Prudence měla sto chutí vylít si před ní srdce, ale hrdost, ta její prokletá hrdost, ji přiměla odpovědět: „Zatím u něho bydlet nemůžu, nemá pro mě volný pokoj. Bude se ženit a jeho tchán mu zajistí dům.“

„Ale stejně by se o vás měl líp postarat.“

„Začínající právník to nemá jednoduché.“

„To asi nemá, slečno. Ale až se ožení, všechno bude v pořádku, uvidíte. On a jeho žena vás rádi vezmou k sobě. Však jim to přijde vhod, a co teprv až se jim narodí přírůstek do rodiny.“

„Budou rádi, že mají neplacenou chuťvu, to tím chcete říct, že?“

„Někoho z rodiny na výpomoc a jako společníci,“ vysvětlila Hetty.

„Vy byste to uvítala?“ zeptala se jí Prudence.

„Aby s náma žila některá z mejh sester? Nebo švagrová? Aspoň by mi dělala společnost, dyž je Will v práci, a s leccím by mi pomohla. Ale všechny mají svoji vlastní domácnost – až na malou Jessie. Ta slouží v jednom velkém domě.“

Prudence by Hetty asi těžko vysvětlovala, že život v bratrově domě ji příliš neláká. Ráda by jeho nevěstě, jisté slečně Susan Tallbridgeové, dělala společníci, ale ne jako chudá příbuzná, která musí dennodenně projevovat vděčnost a dávat to najevo tak, že se ujme každého úkolu, který dostane.

„Kdy bude svatba?“ zeptala se Hetty.

Další znepokojivá otázka. Prudence neměla tušení. „Už brzy,“ odpověděla a cítila, jak v ní při té představě narůstá vzrušení.

No ovšem, svatba! Že na to nepomyslela dřív! Aron jí bude muset poslat peníze, aby přijela na svatbu a koupila si nové šaty. Jistě by si nepřál, aby mu udělala ostudu. Po svatbě se všechno změní. Dostane se mezi darlingtonskou smetánku, protože Aronova nevěsta je dcerou zámožného obchodníka.

Najednou se jí zvedla nálada a v duchu zalitovala, že se předtím chovala tak úsečně. „Co kdybychom si raději tykaly, Hetty?“ navrhla. „Říkej mi Prudence. A neměla bych tě oslovovat spíše Hesther než Hetty?“

Mladá žena se zasmála. „To ne, slečno, totiž Prudence. Na to bych neslyšela.“

Tvář se jí zalila ruměncem. Byl ten návrh vůbec vhodný? „Jestli se ti to nelíbí...“

„Ne, Hetty je o moc hezčí.“ Rozpustile se zachichotala. „To se povedlo: Hetty je hezčí!“

Sousedka, vdaná žena a matka dvou dětí, byla ve svých dvaadvaceti letech o čtyři roky mladší než Prudence a uměla se stále smát jako mladé děvče.

Hetty naklonila hlavu. „Že sem tak smělá, Prudence, ale na dámu máš moc drsné ruce. Můžu ti přinést trochu balzámu?“

„Balzámu?“

„Nosí mi ho máma. Louhuje bylinky v tuku z ovčí vlny. Nevoní to zrovna nejlíp, ale uvidíš, jaký je to zázrak.“

„Už mi toho za to málo, co pro tebe dělám, dáváš dost.“

„Ber to jako dárek od srdce.“

To Prudence nemohla odmítnout a všimla si, že Hetty má skutečně o dost jemnější ruce než ona sama, přestože musí zastat mnohem víc práce.

„Tak dobře.“

Hetty se rozzářila. „Hned pro něho zaběhnu.“

Jen co Prudence osaměla, nová naděje jí vyloudila úsměv na rtech.

Aronova svatba. Příslib lepší budoucnosti. Až odjede do Darlingtonu na svatbu, nebude mít důvod se sem už vracet. Její život se změní ze dne na den.

Bude potřebovat nové šaty, a ne jedny. Aronovi se ale možná prozatím doopravdy nedostává peněz.

Po chvíli se vrátila Hetty s balzámem a jen co odešla, Prudence zamířila nahoru a vytáhla z truhlice svoji sváteční modrou róbu, pečlivě složenou v mušelínu proloženém bylinami. Po matčině smrti obarvila celý svůj šatník na černo, s výjimkou těchto jediných šatů.

Byly moc hezké, ale čtyři roky staré.

Rozložila róbu na posteli a pečlivě ji prohlédla. Nosila ji jen do kostela a během zřídkaých Aronových návštěv, takže ji nestačila až tolik obnosit. Jen lem byl místy prodřený, ale stačilo jej jenom trochu zahrnout. Jasně modrá barva trochu vybledla, což by ovšem nemuselo být na závadu, protože tlumenější odstín je v době, kdy drží smutek, přece jen vhodnější. Od matčiny smrti ještě neuplynulo šest měsíců.

Měla by jít na svatbu v černé, ale modrá barva přece není nijak nápadná. Mimoto, pro Arona už zjevně období smutku

skončilo. Co kdyby si šaty trochu přizdobila? Prýmký, korálky a stuhu jsou drahé, ale kdyby si koupila černou a modrou bavlnku, mohla by šaty zpestřit výšivkou.

Ale i bavlnky a kvalitní jehly něco stojí.

Vytáhla šilinky a zamyšleně se na ně zadívala, jako by to byly talismany. Pak přikývla, přehodila si přes ramena pléd a vydala se na nákup.

O tři týdny později se Prudence rozhořčeně vyřítila ze dveří a zamířila přímo do Hettina domu. Bylo to poprvé, co tam vstoupila, a předtím by ji nikdy nenapadlo, aby se objevila jen tak bez pozvání, ale nutně si potřebovala s někým promluvit.

Hetty právě klečela u necek naplněných až po okraj prádlem. Překvapeně vzhlédla k Prudence a začala se zvedat.

„Ne, nenech se rušit v práci...“ vyhrkla Prudence. „Odpusť, že jsem sem takhle vtrhla.“

Hetty už ale stála a utírala si ruce do zástěry. „To nic. Ráda tě vidím. Díky se zatím aspoň odmočí.“

„Děky?“

„Peru je tak jednou do roka. A dneska je na to počasí jak dělané. Je hezky teplo a fouká vítr. Stalo se něco, drahoušku?“

Prudence tomu oslovení dosud nepřivykla. Nemohla se vyhnout pocitu, že se díky němu propadá až na úroveň ostatních obyvatel White Rose Yardu.

Posadila se na stoličku u stolu. Stála u něj jen jedna židle, bezpochyby vyhrazená pro Willa. No ovšem, muž je přece pánem tvorstva.

„Můj bratr je ženatý.“

Hetty na ni nechápavě pohlédla, ale pak údivem vydechla: „A tys nebyla na svatbě! Jak to, že tě nepozval?“

„A proč by měl?“ odtušila trpce Prudence.

„Ale dalo ti přece tolik práce, aby sis vyzdobila ty šaty.“

Prudence v duchu zalitovala, že vůbec za Hetty chodila, že před ní odhalila raněné city.

Sousedka sáhla pro dva hliněné kalíšky a džbáněk. Vytáhla zátku a oba pohárky naplnila.

„Není to gin, že?“ zeptala se Prudence. Její mysl náhle zaplavily vzpomínky. Kdykoli na ni od oné noci dolehl splín, po douškách celou láhev postupně dopila.

„Gin?“ zvolala Hetty. „Ale kdeže! Je to matčin lektvar. Trochu ti zlepši náladu.“ Posadila se naproti ke stolu a jeden kalíšek k ní přistrčila.

Prudence přičichla k jeho obsahu. Voněl hlavně po bylinách. Ustrkla. Lektvar chutnal sladce, ale vzápětí se zakuckala. „Je to pořádný dryák.“

„Jenom domácí víno. Jsou tam samé bylinky, co ti udělají dobře.“

Prudence znovu polkla. „Po tomhle budu mít asi pěknou špičku.“

„Co tě vede. A teď povídej, jak se to vlastně seběhlo. Dostalas dopis?“

Prudence upila z pohárku. „A představ si od koho: od bratrovy manželky. Vyjádřila v něm lítost, že jsem se svatby nemohla zúčastnit, ale s radostí mi všechno dopodrobna vylíčila.“

„Tak to je od ní hezké, ne?“

„Hezké! Spíše mě tím chtěla ranit. Obzvláště pečlivě mi popsala, jaká vybraná společnost se sešla na hostinu, jaké měla nádherné šaty, jak to Aronovi ohromně slušelo a jak si krásně zařídili svůj nový domov... Podala to všechno tak, jako by chtěla, aby mi to bylo líto.“

„Hm.“ Hetty usrkla lektvar.

„Určitě se nemýlím. Musela mít přece hlavní slovo, pokud jde o to, kdo bude na její svatbě. To ona mě nechce v Darlingtonu.“

„Tvůj bratr se jí přece mohl postavit, dyby chtěl.“

„Třeba ne. Dostala velké věno a její otec patří mezi nejvlivnější muže v Darlingtonu.“

„Ale pánem domu je stejně tvůj bratr.“

Prudence si povzddechla. „Stále se ho snažím omlouvat, že? Víím, je to ode mě bláhové.“ Upila sladkého nápoje. „Upnula jsem se k té svatbě a dělala si plané naděje. Dostala bych se do společnosti a možná bych...“

Naštěstí se zarazila dřív, než stačila odhalit svůj sen o tom, že potká gentlemana, který se do ní zamiluje.

Zamračila se do pohárku. „Ten lektvar mi pěkně stoupá do hlavy.“

„A jak umí rychle vykurýrovat nachlazení, a taky vytahuje revma.“

A léčí i zlomené srdce? Nebo spíš zdrcené a usoužené. Všechny její sny se zhroutily jako domeček z karet a nezbývá jí už žádná naděje.

Sevřela kalíšek v dlaních a znovu se napila. „Nechci vést takovýhle život, Hetty.“ Jen co ta slova vyřkla, uvědomila si, že by se sousedky mohla dotknout. „Totiž... Nejde o místo nebo zdejší lidi, ale chtěla bych něco víc. Přála bych si...“

„Manžela. Každá žena se chce vdát a každý muž oženit. Ale dáma jako ty to má těžký. Nemůžeš si přece vzít jen tak někoho, a abys sis mohla myslet na gentlemana, k tomu potřebuješ věno.“

„Tys nějaké měla?“

„Měla sem výbavu a svoje nové šaty. A mám dvě ruce, abych mohla pracovat, tak jako Will. On se vyzná ve svém řemesle a já se zase dokážu postarat o domácnost.“

„To já umím taky.“

„O domácnost se sloužícíma,“ opáčila Hetty tónem, v němž se neodrážel ani náznak uštěpačnosti.

„Vedu domácnost tady ve White Rose Yardu,“ namítla Prudence, ale vzápětí si uvědomila, že ani neumí upéct chleba, že ji nikdy nenapadne vyprat příkrývky prožrané od molů. Jistě, pravidelně utírá prach a drhne podlahu, ale neumí si vyrobit hojivý balzám na ruce, nesuší pampelišky na čaj a nechová slepice.

„Ano, dovedla bych dohlédnout na sloužící,“ souhlasila. „Když jsme žili na blythebyském sídle, pomáhala jsem vést tu část domácnosti, kterou jsme obývali. Měla jsem na starosti prádlo, sklo a porcelán.“

To všechno už je pryč. Zbyla jen matčina oblíbená váza a dvě číšky, ze kterých pila brandy s tím šviháckým mizerou...

Hetty na ni vyjeveně hleděla. Sáhla po džbánku a dolila oba pohárky. „Tys bydlela na *panským sídle*?“

„Co prosím? Ach tak, blythebyské sídlo. Ano, ale panství nepatřilo mojí rodině. Otec tam pracoval jako knihovník.“

„Jak ses teda potom octla tady? Jeminánku, panský sídlo. Když na to jenom pomyslím!“

Prudence na svůj starý domov myslela často. Toužebně vzpomínala na pohodlně zařízené pokoje, které její rodina obývala, na zahradu a park, kde se s oblibou procházela. Stále si živě vybavovala ten pocit, že tam patří, že je součástí rodiny sira Joshua Jenkinse. Přátelila se s dcerami majitele sousedního panství a pokládala je za sobě rovné.

Koneckonců, považovala blythebyské sídlo za svůj domov, i když se tam nenarodila. Když sir Joshua prohrál své jmění v kartách a zastřelil se, její rodina musela sídlo za pouhých několik dní poté opustit. Cítila se tenkrát, jako by byli vypovězeni z ráje.

Raději ty vzpomínky rychle zapudila.

„Jak jsem se ocitla tady?“ opakovala Hettinu otázku. „Nešťastným řízením osudu.“

„Kolik ti bylo roků?“

„Patnáct,“ odpověděla Prudence, přestože všechny ty nešťastné události neproběhly v jediném okamžiku.

V patnácti je dívka natolik vyspělá, že si dokáže představit šťastnou budoucnost, ale je ještě příliš brzy na to, aby v té věci podnikla nějaké kroky. Sir Joshua sliboval, že až Prudence dosáhne věku šestnácti let, uspořádá pro ni slavnost. Žádný ples, to jistě ne, ale chtěl seznat společnost k tanci. Chtěl pro ni předtím zamluvit hodiny u tanečního mistra...

Posilnila se lektvarem a rychle polkla slzy.

„Musí to být těžký, žít si jak v bavlnce a pak o to všechno přijít,“ podotkla Hetty. „Lepší je žít v tom, do čeho se našinec narodí.“

Prudence si nebyla příliš jistá tím, že narodit se ve White Rose Yardu je záviděníhodný osud, ale v něčem musela dát Hetty za pravdu. Nikdy nezáviděla mocným a bohatým – vévodům a hrabatům, kteří vlastní velká panství. Po takovém životě netouží. Chce jen získat zpět své postavení ve střední vrstvě společnosti, k níž patřili její rodiče. Kdyby se narodila jako muž, mohla by toho dosáhnout správně zvoleným zaměstnáním,

stejně jako Aron, ale ženě nezbyvá než se dobře vdát. Kdyby si chtěla najít práci, nenabízí se jí jiná možnost než pozice guvernantky nebo společnice, což je něco jako lepší služebná.

„Tohle pro tebe není žádný život,“ prohlásila Hetty. „Co teď budeš dělat?“

Prudence si povzdechla a zvedla se od stolu. „Nejspíš vyperu deky.“

„Tak to nemyslím! Nechceš tady přece žít až do smrti, a máš pravdu. Tak co s tím chceš dělat?“

„Co bych s tím mohla dělat?“

„Vždycky je nějaká možnost. Co kdybys jela do Darlingtonu a promluvila bratrovi do duše? Třeba si nakonec dá přece jenom říct.“

Prudence už na tu možnost sama pomýšlela.

„Je to šestnáct mil. Dostavník si nemůžu dovolit.“

Hetty protáhla obličej. „Willův strýček Frank jezdí do Darlingtonu třikrát do týdne. Za pár pencí tě klidně sveze.“

„To není jen tak...“

Co kdyby ji Aron tváří v tvář bezcitně odmítl? Něco takového by nedokázala přenést přes srdce.

Pak si náhle vzpomněla, jak se Cate Burgoyne nebojácně vrhl na její protivníky. A jak o chvíli později pohotově otevřel dveře do jejího domu a vtlačil ji dovnitř, čímž zabránil tomu, aby je spolu někdo zahlédl.

Odvaha.

Rozhodnost.

Čin!

Žaludek se jí sevřel úzkostí, ale silný lektvar jí dodal kuráž. „Tak dobře,“ řekla. „Pojeďu do Darlingtonu. A domůžu se svých práv.“

Hetty se zazubila a pozvedla kalíšek. „Tak se mi líbíš, Pru. Jenom jeď a dej mu co proto.“

Darlington

Cestou do Darlingtonu přelo. Nebyla to žádná průtrž mračen, ale i slabé mžení stačilo k tomu, aby Prudence zkrušilo na duchu. Frank Jobson jí půjčil na přikrytí pár prázdných pytlů, ale její sváteční modré šaty byly přesto za chvíli provlhlé.

Prudence si pečlivě promyslela, jak a kde si s bratrem promluví. U něj doma, před jeho ženou raději ne. Ani v jeho kanceláři. Mileráda by ho sice zostudila před kolegy, ale svému záměru by tím příliš neposloužila.

Počká tedy na něj na ulici v době, kdy bude odcházet na oběd. Švagrová ji v dopise oblažila informací, že drahoušek Aron dochází každý den v jednu hodinu domů, aby společně poobědvali.

Jestli ji odmítne, nenechá to jen tak. Zjistí, kde bydlí bratrův tchán, pan Tallbridge, a pokusí se promluvit s ním. Pokud by snad nebyl doma, nechá mu dopis, v němž důkladně vylíčila, v jaké se ocitla situaci a jaké příkoří musí snášet. Snažila se v něm pokud možno vyhnout trpkým stížnostem na svého bratra, ale neopomněla zdůraznit, že dceru pana Tallbridgea by nestavělo do příznivého světla, kdyby sestra jejího manžela živořila.

Prudence vyrazila do Darlingtonu plně odhodlaná dosáhnout svého. Vzala si s sebou ozdobnou jehlici Catesbyho Burgoynea, aby jí dodala kuráž, a litovala jen, že jí déšť zmáčel šaty.